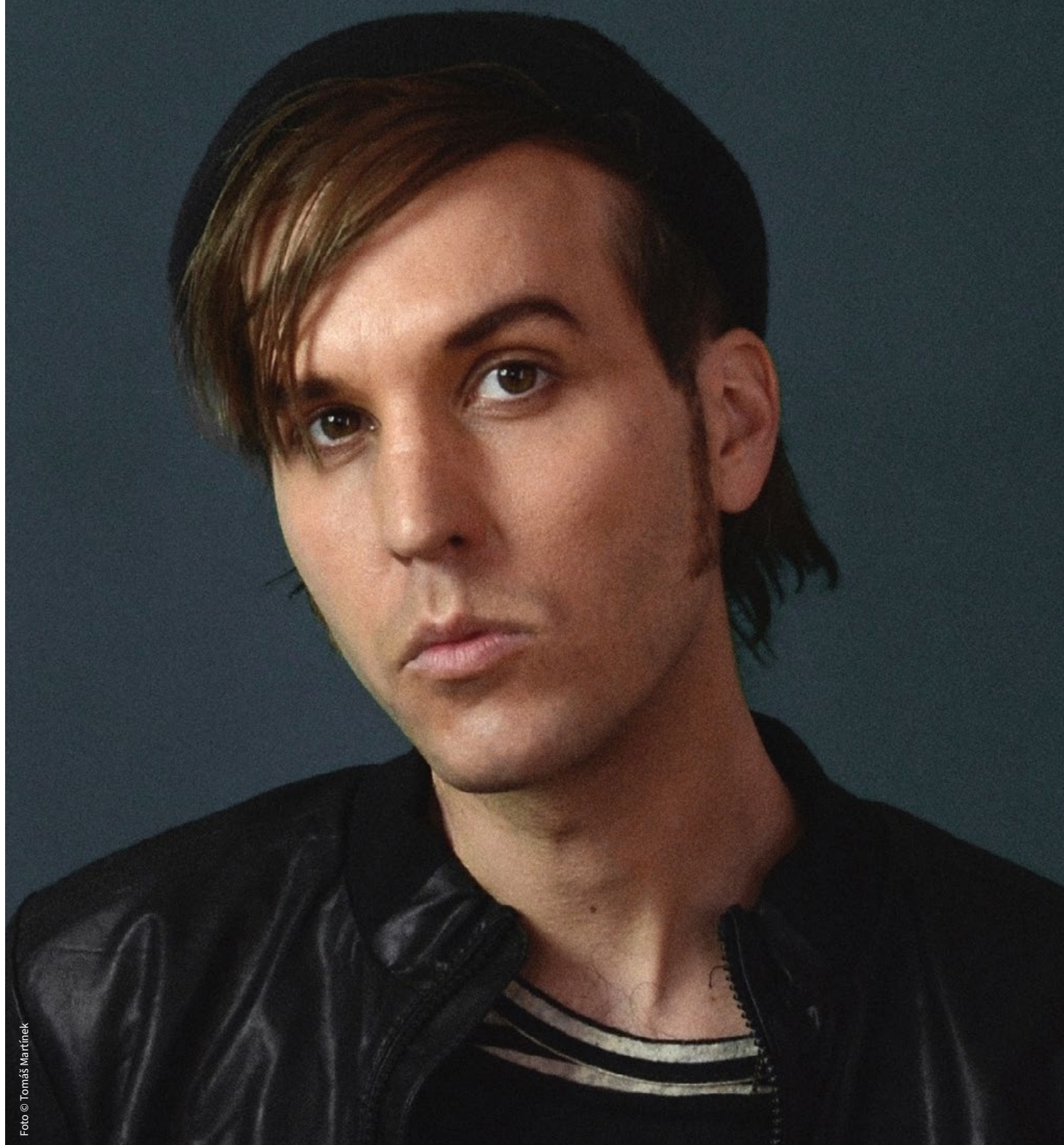

ANDY CERMAK

SECRET DECEMBER

- Během posledních měsíců nás zpěvák, pianista a skladatel filmové hudby Andy Cermak navnadil několika skvělými singly, které s úspěchem rotovaly českým rádiovým éterem. Teď konečně uzrál čas, kdy přichází s kompletním albem! Andyho sólový debut pojmenovaný *Secret December*, který uvádí nakažlivě energická singlová novinka *Let Me In*, vyšla 20. května pod křídly vydavatelství Supraphon. Živě pak Cermak svou tvorbu představí 14. 6. v pražském klubu Potrvá v rámci Supraphon Night Vol. 2 a na dalších plánovaných koncertech v tuzemsku i zahraničí.

„Let Me in je oproti předchozím skladbám energičtější a tanečnější, i proto jsem si ji vybral jako poslední singl těsně před vydáním. Navíc se náladou skvěle hodí do nynějších slunečných dnů,“ říká Andy Cermak k aktuální ochutnávce z alba, kterou doprovází vkusné lyric video.

Jak aktuální *Let Me In*, tak i předchozí, baladičtější singly *Summer Lonely Night*, *Inside Outside* a *Our Love* představují Cermaka v odlišné poloze, než v jaké ho známe z jeho domácí formace *Sunflower Caravan*. Na *Secret December* se sebevědomě vydává v ústřety alternativnímu klavírnímu popu a potvrzuje svůj talent psát přímočaré popové písně s osobními texty, které – jak sám říká – vždy považoval za „královskou disciplínu“.

„Nápad vydat sólovku v sobě nosím už dlouho, teprve teď jsem si ale stoprocentně jistý, že je to hudba, kterou stojí za to

vydat a sdílet se světem, a jsem moc rád, že jsem s nahrávkou počkal. K přímočařejším popovým písním mne to táhlo vždycky, ale asi jsem se jich trochu bál nebo nevěděl, jak na ně. V momentě, kdy jsem se rozhodl, že album vydám, nastal v mé tvorbě určitý zlom, a teď cítím, že jsou to přesně ty věci, které už jsem chtěl psát delší dobu,“ vysvětluje Cermak.

Ten je kromě *Sunflower Caravan* od loňského roku také součástí *Framus Five* Michala Prokopa a nově také britské kapely *White Feathers*, za kterou pravidelně cestuje na jih Anglie. Jeho další hudební aktivity však nic nemění na tom, že má se svou sólovou tvorbou velké ambice. „Mé sólové hudební plány teď věnujím maximum času. Založil jsem novou kapelu se skvělými muzikanty, která mě bude doprovázet. Plánujeme spousty koncertů jak v Čechách, tak v zahraničí, hlavně

v Německu a Anglii. Mám z alba obrovskou radost a té hudebně naprosto věřím, takže o to snazší je tomu obětovat maximum,“ dodává Andy, který je na *Secret December* výhradním autorem hudby, textů i hudební produkce. Jako hosty si pak přizval do několika písní kytaristu *Tata Bojs* Vladimíra Báru a *Emu Brabcovou*, s níž si zazpíval duet ve skladbě *Golden Trigger*.

Stejně jako již dříve vydané singly i celé album mixoval a masteroval skvělý berlínský producent *Niko Stoessl*, který dodal finální nahrávce naprosto současný a světový zvuk. „S Nikem jsme se poznali v jednom našem oblíbeném berlínském baru, kam Nika pozval kamarád mé ženy. Říkal mi, že je producent a zvukař, a dokonce spolupracuje pravidelně s mým přítelem muzikantem *Moto Boyem* ze Švédska, což mě velmi překvapilo. Asi po roce, když jsem začal album tvořit, jsem si na Nika vzpomněl.

Poslal jsem mu demo svých skladeb, hodně ho oslovily, mně se moc líbily mixy, které dělal a velmi rychle jsme se tak dohodli na spolupráci,“ dodává k česko-německé zvukové kooperaci Andy Cermak.

Z KONCERTNÍHO DIÁŘE ANDY CERMAKA

- 14. 6.** Supraphon Night Vol. 2,
Praha – klub Potrvá
- 25. 6.** Metronome Prague 2022,
Praha – Výstaviště
- 26. 6.** Ice Cream Festival,
Praha – Výstaviště
- 17. 9.** Slavnosti břehu,
Roztoky u Prahy

SD 0010-2

FILM „KAREL“ VYCHÁZÍ NA DVD

DOPLNĚNÝ O 46 MINUT DALŠÍCH ZÁBĚRŮ ZE SOUKROMÍ

Po projekcích v kinech a televizních uvedeních se konečně dostává úspěšný celovečerní dokument Karel na DVD. Film přináší ojedinělý pohled do soukromí a do duše našeho nejpopulárnějšího zpěváka. Zpověď na samém sklonku umělcova života poutavě prokládají záběry mladičkého zpěváka na startu hudební kariéry.

Renomovaná režisérka Olga Malířová Špátová natáčela s Karlem Gottem po dobu celého jednoho roku a díky jeho upřímné otevřenosti vznikl nezvykle osobní až intimní pohled na život slavného zpěváka, jaký se doposud široké veřejnosti, ani jeho

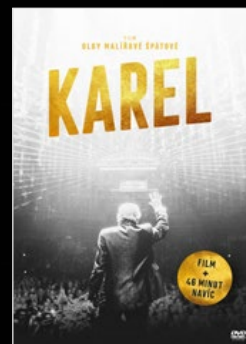
skalním příznivcům, nenaskytl. Zároveň v něm nechybí Gottův nadhled a osobitý humor.

Ve vzpomínkách se Gott vrací i prostřednictvím archivních záznamů až do dětství, do školních let i do své bohaté hudební

kariéry. Nechybí záběry z koncertů, turné a vystoupení i ze setkání s milovaným publikem. Celovečerní dokument *Karel* je to, čemu se říká filmový pomník. Vystavěný s obdivem, úctou a láskou, z pevného, kvalitního materiálu, který slavnou éru Karla

Gotta v českých dějinách výtečně dokládá.

Film se nyní dostává na DVD oproti původní stopáži ještě navíc rozšířený o 46 minut. Tyto vzácné záběry zachycují momenty, kdy se setkával se svými přáteli a hudebními kolegy.

KGA 001

SOUNDTRACK VYŠEL
NA 2CD a 3LP

SU6719-2

JIŘÍ TICHOTA

NE VŠECHNO, CO UDĚLÁTE, JE HODNO ZVĚČNĚNÍ

Pan doktor Jiří Tichota letos slaví pětasmdesátku! Poté, co Spirituál kvintet odehrál loni na podzim své poslední koncerty, má spoluzakladatel legendárního souboru čas i na svá muzikologická bádání a poslech hudby všeho druhu. A taky na třídění nahrávek SK. Milou připomínkou umění kapely je kompilace Zpívat se nepřestane – To nejlepší, která vyšla k Tichotovým narozeninám. Kytaru či loutnu ovšem zapálený muzikant na hřebík nepověsil – však ho tyto nástroje provázejí celý život. Ve Spirituál kvintetu už je ale nerozezná. Nejen o tom jsme si povídali v našem rozhovoru níže...

Jak moc se Vám stýská po aktivním muzicirování kapely?

Spirituál kvintet je spojen s mým mládím, a na takové časy se vzpomíná s určitou nostalgií. Trošku se mi po kapele stýská. Ne že bych toužil pořád něco organizovat nebo obden někam jezdit tři, čtyři hodiny, v sobotu, v neděli, ve svátek svých dětí... Po tomhle se mi nestýská. Stýská se nám ale, myslím všem, po tom, co jsme prožili. Vždycky jsme měli komu zpívat a lidi na nás byli po celou tu dobu moc hodní a milí, to beru jako dar. Navíc jsme byli parta kamarádů, byla legrace, užívali jsme si to. Nikdy jsme se vzájemně nesoudili a nenapadali. To jsou věci, na které se vzpomíná pěkně, takže ukončení naší koncertní činnosti mi

trošku líto je. Ale užívali jsme si to šedesát let! Vůbec mi tedy nevadí, že dnes už nepraktikuji; když se mi zasteskne, můžu si většinu našich písniček přehrát – ať už z nahrávek nebo z videí, a to považuji za velké štěstí.

Jak často se Vám takhle zasteskne, a pustíte si Spirituál kvintet?

Dnes poslouchám hlavně vážnou muziku, ale občas se mi to stane. Když jsem pracovně u počítače, kde mám uloženou všechnu naši produkci, sem tam si něco vyberu, poslouchám, a stane se, že si řeknu: tohle je pěkné, ale tohle bych na album nedával. Ne všechno je hodno záznamu a zvěčnění na zvukovém nosiči.

Kapela Spirituál kvintet čekala na svůj první zvukový nosič dvanáct let...

Bylo to elpíčko a jmenovalo se *Písničky z roku raz dva*. Měli jsme tehdy velké debaty s Dušanem Vančurou, který byl přesvědčen, že naší cestou jsou spirituály. Sám si založil kapelu Antikvartet, která se v první verzi neuchytila, a ta zpívala jenom spirituály. Když přišel k nám a já jsem mu řekl, že budeme natáčet renesanci, nezdálo se mu to. Stejně se mu o mnoho let později, když jsme jeli poprvé do Ameriky, nezdálo, že jsme tam vezli národní obrození a české písničky, a jen na ukázkou nějaký ten spirituál, aby se Američané pobavili. Dušan se cítil zhrzený, říkal, že jsme v zemi původu spirituálu mohli předvést, jak ho děláme my.

Pravda, Amerika je země původu spirituálu, ale kritiky jsme měli skvělé právě na ten smíšený repertoár, který jsme tam hráli.

Vracíte se dnes ke klasické kytarě nebo klasické loutně? V archivech je spousta nahrávek, které jste na oba nástroje pořídil...

Moje loutnové nahrávky vznikaly v době, kdy u nás ještě jiné nebyly, byl jsem první, kdo v Československu klasickou loutnu nahrával. Ale to není žádná velká zásluha. Dneska se klasické kytare ani loutně moc věnovat nemohu, je mi pětasmdesát a ruce mám mnohem méně poslušné než před časem. Jeden prst mám dokonce úplně nehybný. Hraje se mi tedy trošku hůř, než se mi

► hrávalo. Přesto teď zvažuji jednu koncertní nabídku, o které ale ještě nechci mluvit konkrétně. A k poslechu se vracím rád.

V bookletu nové kompilace máte kouzelné pojednání o různých hudebních nosičích, na které Spirituál kvintet, kdy nahrával. Cítíte nostalgii po těch starých dobrých velkých černých deskách? Koneckonců album Spirituál kvintet – Zpívat se nepřestalo vychází i jako elpíčko...

Nostalgii cítím. Teď, když jsem viděl naše nové elpíčko, tu velkou plochu a nádhernou obrázku na ní, tak vidím, o co hudební nosiče změnou formátu výtvarně přišli. Tady vedle máte cédéčko, rozdíl je patrný. Přesto – mít sto nosičů na patnácti centimetrové polici je něco jiného než mít sto elpíčků, která zabírají půl skříně. To jsou výhody praktické. Jinak se mi ale oba nosiče spojují ve stejném poslání: udržují něco, co si dřív lidé neuměli představit, totiž zapsaný zvuk živé hudby. To dřív vůbec nemohlo přijít lidem na mysl. Dneska jsme na to tak zvyklí, že se hádáme, jestli je lepší nosič s velkým nebo malým obrázkem. Co by asi za takovou možnost dali lidé v době renesance, kdy byla všude spousta pěkné muziky, kdy lidé považovali hudbu za jeden z nejlepších způsobů společenské zábavy, a také ji všude

pěstovali? Co by bylo zachováno za krásy, kdyby už tenkrát existovaly nahrávky! Budme za ně vděční.

Vy sám jste pamětníkem překotného vývoje reprodukcí techniky...

Po našich jsem měl gramofon s klikou, na něm jsem si přehrával šelakové desky rodičů z první republiky – otcovy operní árie a mamčinu populární hudbu, což byly většinou sentimentální a tramské písně. Tramské písničky se tehdy nahrávaly většinou ve formě tanga, což se později vytratilo. Na šelacích jsem si postupně budoval vlastní sbírku, miloval jsem hudbu Ježka, Voskovce a Wericha, i vážnou muziku. No a když jsem už jsem měl velkou sbírku, objevilo se elpíčko, což chtělo jiný přístroj a jiné nahrávky, tak jsem si to všechno pořídil. Později se objevilo cédéčko, což zase chtělo jiný přístroj a jiné nahrávky. U mě doma tedy najdete všechny tyto přístroje a nosiče. Jakoukoliv desku si tak můžu kdykoliv pustit.

Ve své době byly populární takzvané zvukové pohlednice, což byl regulérní pohled s vlisovanou deskou. I Spirituál kvintet je takhle zvěčněn...

(smích) To je pravda, ale to bylo na jedno, dvě přehrání. Deska na pohlednici byla šelaková, a když se přehrávala těžkou přenoskou

s jehlou, brzy se zničila. Pohlednici se Spirituál kvintetem mám nicméně doma na památku. Byla na ni písnička Irene, good night, kterou jsme později zpívali i česky.

Celková stopáž vašeho nového alba na dvojelepíčku je pětáosmdesát minut; schválně – jako připomínka vašich narozenin?

(smích) Vidíte, to jsem si ani nespojil. Pan Deniš ze Supraphonu mi řekl, že v nejlepším případě se na dvě elpíčka vejde osmdesát pět minut, abych tedy vybral písničky v této celkové stopáži. Že to bude pětáosmdesát minut k mým pětáosmdesátinám, to mě nenapadlo.

Před časem jste si stýskal, že vybírat písničky na reprezentativní čtyř cédéčko je při celkovém objemu produkce Spirituálu velmi těžké; což teprve vybírat na jedno cédéčko! Čím jste se řídil, když jste vybíral písně na album Zpívat se nepřestane?

Řídil jsem se přáním Supraphonu, který chtěl to nejlepší. Já sám bych to takhle nekoncepcoval, u umění se dá těžko o něčem prohlásit, že je to nejlepší. A to mluvím o našich obyčejných písních. Každý z našich členů by asi vybral něco jiného, ať už za sebe nebo za celkový dojem. Na naše

nové album jsem tedy vybral písně, které prezentují jednak jednotlivé umělce v jejich mimořádných výkonech, jednak písničky, které se povedly – ať už textově nebo třeba aranžérsky.

Řekli jsme, že první desky se Spirituál kvintetem dočkal po dvanácti letech existence. Bylo to dlouhé čekání?

Tak to tehdy chodilo. Dneska si žádná kapela neumí představit, že by hrála dvanáct let, a teprve vydala desku. V současnosti cédéčkem začínají i skupiny, o kterých ještě nikdo nic neví. Další nahrávky mají na youtube a dalších sítích. To tehdy takhle nebylo. My jsme se k prvnímu albu museli propracovat, a myslím, že v tom bylo i něco dobrého. Ne v režimním přístupu, ale v tom, že umělec by měl získat nějaké zkušenosti a s nimi i pocit, že ne všechno, co udelejte, stojí za to, aby bylo zvěčněno. O tom už jsem ostatně mluvil.

Za zvěčnění určitě stálo pěvecké vystoupení prezidentů Bushe a Havla se Spirituál kvintetem v roce 1990. Přitom jejich zpěv zaznamenaný není...

Není, a to nás mrzí. My jsme o téhle akci do poslední vteřiny nevěděli, najednou přišel nějaký pán arazil prezidentům cestu na pódium. Byli jsme překvapení a samozřejmě potěšení. O to víc nám je líto, a připadá nám

► skoro neuvěřitelné, že v záznamech České televize tahle situace vůbec není zachycena, i když tam televize byla a točila. Jak s námi páni prezidenti zpívají, se nedochovalo na žádném záznamu naší ani zahraniční televize. Je jasné, že to bylo úmyslné. Existuje totiž dokument nazvaný Jednou budem dál, ten ukazuje pány prezidenty, jak odcházejí z pódia, ale to vlastní zpívání tam zařazeno není. Škoda. Rok před tím jsme zpívali z balkónu Melantrichu, to také naši televizi zachyceno není, bylo to 23. listopadu a tehdy Československá televize na Václavském náměstí ještě netočila. Událost ale natočila švýcarská televize, a k jejímu záznamu jsme se dostali. Zařadili jsme ho i na naše DVD. Ovšem záznam, jak zpíváme s pány prezidenty, nemáme.

To jejich spoluúčinkování jste nicméně mohli brát tak trochu jako satisfakci po potížích, které vám způsobil společný koncert Spirituál kvintetu

s Bohdanem Mikoláškem ze začátku takzvané normalizace. Tehdy jste ve vysokoškolském klubu v Jirchářích připomněli sebeupálení Jana Palacha. Pak jste měli s režimem velké trable. A najednou s vámi zpívá prezident Spojených států!

Byla to satisfakce, a jak jsem řekl, nečekaná. Tehdy, v tom roce 1970 nebo 1971, jsme měli potíže nejen my a Bohdan, ale i studenti, kteří naše vystoupení organizovali. Že si něco odsákáte vy sami, to přejí. Mnohem horší je, když je kvůli vám postižen někdo jiný, to začnete zvažovat, jestli víc neškodíte, než že byste přinášel užitek. Podobné pocity měl i Bohdan Mikolášek, papaláš totiž navíc vyhodili ze školy i holku, se kterou chodil. Bohdana máme moc rádi, je to velmi opravdový člověk. Je nám trochu líto, že se dneska vidáme dost málo – on totiž žije Švýcarsku. Doufám ale, a mluvím za sebe a svou rodinu, že to ještě všechno neskončilo.

Bohdan a jeho paní vlastní objekt v jižní Evropě, a pořád nás tam zvou. Třeba k tomu ještě dojde.

Jak často vzpomínáte na svého prapradědečka, který učil hudbu Antonína Dvořáka a Dvořák mu údajně pomáhal se zhudebněním mše? Tedy – aspoň je tu ta možnost...

Ta možnost tu je, ale žádné nezvratitelné důkazy pro to nemám. Antonín Liehmann byl zlonický učitel a jak to bývá, učitelé byli taky kantoři na kůru, obstarávali hudbu. Antonín Dvořák byl jeho žák. Příbuzných Antonína Liehmanna nás je celá skupina, patří sem i moje, řekněme, sestřenka, slavná koncertní harfenistka Kateřina Englichová, a občas se scházíme. Ten můj prapradědeček byl také skladatel, to, co se po něm dochovalo je spíš spotřební muzika, drobnosti dobové užité hudby, kvadrilky, valčíky, pochody a tak. A vedle toho existuje celá Mše d moll složená na opravdu vysoké

úrovni. Jeho ostatní skladby jsou běžné úrovně, ničím nenaznačují, že by byl Liehmann autorem schopným napsat takové dílo, jako je zhudebněná mše – ale dokázal to! Mše je to moc hezká, Supraphon ji dokonce natočil. Je tu tedy takový zvláštní schod v úrovni. Tak mě jenom napadlo, že mu možná Antonín Dvořák trochu s tou prací pomáhal. Každopádně ho zvětčil i s jeho dcerou Terinkou v opeře Jakobín. Ten kantor, který zpívá Ta serenáda se mi podařila – to je ve vzpomínkách Antonína Dvořáka můj prapradědeček.

Chodíte proto z rodinné nostalgie na Jakobína častěji nebo vyhledáváte jeho nahrávky?

Že bychom se chodili do divadla dívat na naši rodinu nebo poslouchali Jakobína častěji, protože je v ní část naší rodiny, to tedy určitě ne.

DEVADESÁTINY WALDEMARA MATUŠKY

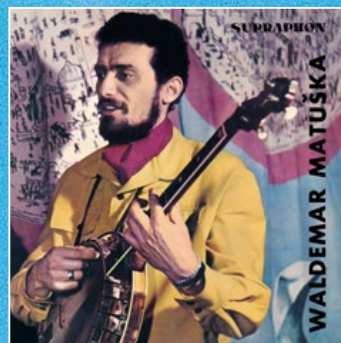
VYCHÁZÍ VINYLOVÁ REEDICE DOKONALÉ KOMPILACE Z ROKU 1965

Některé věci prostě nejdou vymyslet lépe – a patří mezi ně také toto první LP Waldemara Matušky. V tehdejší supraphonské strategii zahajování albové diskografie sestavou singlových písní se podařilo vytvořit dodnes platný profil první fáze Matuškovy úspěšné kariéry. Byl to zjevem i hlasem mužný, technicky i výrazově výborně

vybavený zpěvák s potřebným citem pro výběr repertoáru. Je nepochybné, že songy ze semaforického období (Árie měsíce, Písnička pro Zuzanu, Tereza nebo duet s Evou Pilarovou Ach, ta láska nebeská) prospěly jeho startu k výšinám našeho popu. Doplněním o písně původem americké filmové (Buď pořád se mnou), lidové (Jó, třešně

zrály, Růže z Texasu) nebo vhodné domácí (Nebeskej kovboj, Divoký koně) vznikl jakýsi westernový Waldemar. Že to nebylo zdaleka vše, co mohl nabídnout, ukazují typově odlišné skladby Mrholí, Slaný déšť či Mám malý stan. Jiří Šlitr nebo Karel Mareš mu napsali hned několik ideálních melodií a Jiří Suchý či Jan Schneider je otextovali

na písničky právem označitelné za nezapomenutelné. Stylově ikonický obal, nový vinylový remastering či původní sleeve note symbolizují tuto výroční reedici k Matuškově nedožitě červencové devadesátce. Definitivní kus výtečných vzpomínek na vstupní etapu jeho zasloužené a stále trvající popularity.

SU6760-1

Tracklist: Nebeskej kovboj / Árie měsíce / Buď pořád se mnou (High Noon) / Písnička pro Zuzanu / Jó, třešně zrály (Jailer, Give Me Water) / Divoký koně / Tereza / Mrholí / Ach, ta láska nebeská / Slaný déšť / Mám malý stan / Tam za vodou v rákosí / Růže z Texasu (The Yellow Rose of Texas)

HOLEČEK & MARCEL PROJECT:

SHODUJEME SE ABSOLUTNĚ VE VŠEM, TEDY KROMĚ JÍDELNÍČKU...

Spojuje je dlouholeté přátelství, podobný vkus na muziku nebo spolupráce s Lubošem Andrštem, stejně jako renomé prvotřídních hudebníků. Minulost, současnost i budoucnost i vzájemné souznění Jan Holeček a Pavel Marcel reflektují i ve svém společném počínu Holeček & Marcel Project. Ten se v dubnu po řadě úspěšných vystoupení dočkal také albového debutu *Light Up Your Fire*, který pánové společně s řadou hostů slavnostně pokřtí 23. června v pražské Malostranské besedě! Djedinělý koncept alba, jenž je zčásti složeno z coververzí, muzikantské a osobní prolínání dua Holeček-Marcel v průběhu let i budoucí plány, jsou hlavními tématy našeho rozhovoru, který si můžete přečíst níže a je k dispozici také v audiopodobě v rámci série Supraphon Podcast.

Jak vůbec vaše spolupráce vznikla? Poznali jste se až díky společnému hraní v tribute bandu The Allman Company, nebo jste o sobě věděli už dřív?

Holeček: S Pavlem se mívám už od 90. let. Poprvé jsme se potkali na soutěži Marlboro Rock-in, kde jsem byl s kapelou Freeway Jam...

Marcel: ... a já s Kaviar Kavalier. Oni nás tenkrát vyřadili! (smích)

Holeček: Každopádně věděli jsme o sobě. Vlastně čtvrtinu života jsem hrál s Lubošem Andrštem, a Pavel ať už v případě Luboš Andršt Blues Bandu, nebo Energitu působil jako sound engineer. Věděl jsem, že to je famózní kytarista, ale dohromady nás dal až náš společný kamarád, europoslanec Honza Zahradil, který udělal vzpomínkový večer na Gregga Allmana. Tam jsme si spolu poprvé zahráli a vzniklo z toho nerozlučné přátelství. Hodně nám pak pomohl covid, protože nikdo nevěděl, co bude, lidi se báli někam chodit, a proto jsme se rozhodli hrát jen ve dvou, v menších sálech, akusticky. Nakonec je z toho ale zase bigboš, je nám to prostě dané.

Proč jste se rozhodli vytvořit čistě akustické duo, jak tomu bylo až dříve?

Marcel: Chtěli jsme dělat Allman Company a postupně do toho dávat naše vlastní věci, jenže jak už řekl Honza, covid rozhodl jinak, protože kapela neměla kde hrát, zatímco s duem jsme se přece jen mohli občas někde vpašovat a hrát na malých akcích krutě limitovaných povoleným počtem návštěvníků. Paradoxně teď budeme naopak dávat allmanovské skladby do těch našich... Akustické hraní tedy vzniklo jako z nouze ctnost, ale začala nás to strašně bavit a posluchače taky. Takže toho nechceme nechat, i když už takhle hrát nemusíme. Navíc ono to úplně akustické stejně nikdy nebylo, ty naše nástroje elektrifikujeme, používáme na ně efekty atd.

V čem pro vás tenhle způsob hraní byl, respektive je jiný nebo dokonce úplně nový ve srovnání se vším, co jste si v muzice doposud vyzkoušeli?

Holeček: V rytmu. Nemáš bubny, nemáš basu a je to těžké. Každý muzikant rytmus

nějak cítí, ale rozdílně. A aby člověk neutíkal, je náročné naučit se v této podobě hrát. S pokorou jsem si uvědomil, jak je složité naučit se hrát bez bubnů a baskytary, což jsem předtím nikdy nezažil.

Byla pro tebe, Honzo, „španělka“ v rukou velká změna? Fanoušci tě znají převážně jako zpívajícího klávesáka, případně baskytaristu.

Holeček: Na španělu jsem si hrál doma celý život, i nějaké věci na ni skládal, takže to pro mě nebylo úplně novum. Musím říct, že ve zpěvu docela pomůže, v harmonii člověka podrží, je to hodně přirozená věc. Baskytara je v tomhle ohledu mnohem obtížnější. Každý holt není Jack Bruce nebo Glenn Hughes.

Od začátku jste měli v úmyslu společně hrát i nějaké vlastní věci, nebo původní záměr byl čistě jen „cover duo“ hrající pro radost vaše oblíbené převzaté písničky?

Marcel: Ne, původní plán nebyl hrát jen převzaté věci. Ale když jsme dostali první

nabídku hrát, a bylo to hned za týden, museli jsme se domluvit, co tam vlastně zahrajeme. Něco, co oba umíme, protože nebyl čas na to skládat nové vlastní věci. Tak jsme se bleskurychle shodli na tom, co oba umíme. Postupně ty coververze nahrazujeme našimi písničkami, ale některé tam stejně necháváme, protože lidi je chtějí.

Holeček: Ono to souvisí i s tím, jak vypadá naše deska. Myji původně chtěli pojमत jako ryze autorský projekt, ale Karel Deniš ze Supraphonu nás přesvědčil, že je strašná škoda nedat tam ty covery, které se už dnes málo hrajou, v podstatě je hrajeme jen my, a jsou to krásné věci.

Vlastní autorský repertoár jsou jen novinky, nebo třeba i nějaké dosud jinde nevyužité „šuplíkovky“?

Holeček: Jsou to naprosté novinky, které vznikly za poslední rok a udělali jsme je s Pavlem s tím záměrem, že budou přímo pro tenhle projekt. Na jejich podobě není problém se shodnout, protože se shodujeme absolutně ve všem, tedy kromě jídelníčku. (smích)

► **Podle jakých kritérií jste vybírali repertoár vhodný ke studiovému ztvárnění? Ta otázka směřuje především na použité coververze.**

Holeček: Zamysleli jsme se především nad tím, aby to nebyly moc ohrané věci. Aby to nebylo *Knockin' On Heaven's Door*, *Highway To Hell* a podobně.

Jak došlo k tomu, že více než polovina desky už není „jen“ unplugged, nýbrž plnokrevný rock se vším všudy, natočený s pomocí dalších muzikantů?

Marcel: V podstatě hned, jak jsme začali točit první píseň, což byla *Nothing's Gonna Bring Us Down*. Použil jsem tam elektrické piano Wurlitzer a ono si to samo řeklo o další elektrifikované nástroje, včetně takové nařvané, vyložené youngovské kytary nahrané přes fuzz.

Holeček: Přesně, tam se to celé zlomilo. Řekli jsme si, že tu skladbu naživo můžeme hrát akusticky, ale na desce může být takhle. A u dalších věcí už to šlo rovnou, tedy že Pavel na jejich natáčení rovnou vzal do rukou elektriku místo španělky. No a ty covery jsme úplně zelektrifikovali, čistě akusticky zůstala jen *Wild World*. Jak říká můj kamarád varhaník Jakub Zomer a já to taky rád používám: Hudební život je jako obrovská nádrž a co do ní náleje jako první, už tam zůstane. A u nás to je prostě blues rock, bigbít. Můžeme hrát unplugged, ale folkáči zkrátka nejsme.

Kdo všechno se na albu kromě vás dvou podílel?

Marcel: Začneme od bubnů, které nahráł Jiří „Zeli“ Zelenka, to pro nás byla jasná volba. Jirka je absolutní génius schopný do-točit bici do už téměř hotové nahrávky, což je neuvěřitelné. Baskytaristou byl Standa Hörner, nějaké basové linky jsme si natočili sami, tedy já nebo Honza, a taky jsme do některých věcí chtěli kontrabas. Ten natočil famózní jazzman Petr Dvorský. Na vibrafon pak na albu hostuje Radek Krampl a na foukací harmoniku Matěj Ptáček.

Pojďme k těm převzatým věcem konkrétněji. Proč *Wild World* od Cata Stevense?

Holeček: Od Cata Stevense hrajeme asi tři písničky a jednu jsme tam chtěli dát. Já ho mám moc rád a *Wild World* se moc „ne-coveruje“. Zvolili jsme ale rychlejší tempo.

Proč *Afterwards* od Van der Graaf Generator?

Holeček: Opět – naprosto nepředělaná skladba z jejich první desky.

A *Say It Ain't So*, Joe od písničkáře Murrayho Heada?

Holeček: Další opomíjená píseň, kterou předělal snad jen Roger Daltrey. Murray Head je neuvěřitelný zpěvák!

Použili jste taky dva slavné tradiční alby *Gallows Pole* a *Scarborough Fair*.

Ty už samozřejmě mají tisíce verzí, přičemž asi nejslavnější jsou ta od Led Zeppelin v případě *Gallows Pole* a ta od dua Simon & Garfunkel ve druhém případě. Které inspirovaly vás?

Holeček: *Gallows Pole* je píseň snad už ze 40. let. Samozřejmě jsme si vybrali předlohu Led Zeppelin, kterou jsme ale úplně předělali. A *Scarborough Fair*? Jasně, Simon & Garfunkel – ovšem udělali jsme naprosto neuvěřitelnou elektrickou verzi, kde já zpívám šest hlasů.

Marcel: Vlastně jsme z ní udělali keltárnu v duchu Clannad.

Nemá výběr této písně nějakou souvislost i s tím, že ty, Pavle, příležitostně hraješ také v tělese Simon & Garfunkel Tribute?

Marcel: Samozřejmě. Viděl jsem, jak tahle věc zabírá na lidi. Navíc je tam krásný kytarový part, kdy kytara simuluje harfu.

Jak bude vypadat další budoucnost? Je tomu tak, že kromě akustického dua Honza Holeček & Pavel Marcel bude i elektrifikovaný Holeček & Marcel Project? Kdo ho bude tvořit?

Holeček: Vidíme dva modely dalšího fungování. Jeden je, že budeme nadále vystupovat v akustickém duu a repertoár desky budeme hrát unplugged. Druhý model pak je ježdění s elektrickou partou, do níž budeme implementovat ty unplugged prvky. To znamená, že v rámci koncertů

budeme hrát jak sami dva akusticky, tak s další akustickou i elektrickou kytarou talentovaného Jirky Rambouska a samozřejmě s celou kapelou, kdy nás doplní ještě rytmika. Na baskytaru budou alternovat Zdeněk „Wimpy“ Tichota a Standa Hörner, občas zahostuje Petr Dvorský na kontrabas a co se bubnů týče, za nimi se budou střídát Michal „Kolouch“ Daněk a Jirka Zelenka. Já budu střídát hammondky se španělou a Pavel španělu, banjo a elektrické kytary.

Co všechno budete hrát?

Holeček: Repertoár desky, tedy devět věcí na ní obsažených, je jasný. Kromě nich chci zařadit nějaké moje starší věci, mám připravené také úplně novinky a přidáme i pár coververzí včetně Allmanů, kteří v duu hrát nejdou. Převažovat ale budou vlastní věci.

A jaké jsou nejbližší plány dalších kapel, ve kterých působíte? Honzo, co chystají Flamengo Reunion Session nebo Livin Free?

Holeček: Letos je to padesát let od vydání desky *Kuře v hodinkách*. S Flamengo Reunion Session nás k tomu čeká spousta koncertů a v rámci té šňůry natočíme živé album. Pavel hraje s Michalem Prokopem jak ve Framus Five, tak v jeho akustickém triu, a o moc víc už toho ani jeden z nás nestihne. S Livin Free si občas zahrajeme, ale něco chystáme spíš na příští rok.

ARAKAIN – SCHIZOFRENIE

OSLAVA 40 LET EXISTENCE ARAKAINU A REEDICE DALŠÍHO KULTOVNÍHO ALBA

Na konci roku 2021 vyšlo po více než 30 letech ve výpravné reedici kultovní debutové album Arakainu Thrash The Trash, které definovalo český thrash metal a vlastně i metal jako takový. Laťka byla tehdy v roce 1991 nasazena velice vysoko, a tak se netrpělivě čekalo, jak s ní samotná kapela naloží. V nové sestavě, kde základní trio Aleš Brichta, Jiří Urban a Zdeněk Kub doplnil staronový kytarista Miroslav Mach a talentovaný bubeník Štěpán Smetáček, se rozhodla skupina vydat ve srovnání s prvotinou komplikovanější hudební cestou. Výsledkem je album Schizofrenie a mnohem techničtější, členitější, skladatelsky rafinovanější a aranžérsky barevnější thrash.

Schizofrenie de facto nemá jediné slabé místo a je početnou řadou fanoušků kapely a hudebních publicistů považována za vrcholné dílo Arakainu.

V nové reedici album vychází opět v mimořádně zdařilém remasteru ze studia SONO Records a s citlivě zrekonstruovaným obalem jak pro LP, tak i pro CD. A zatímco

CD verze vychází v digipacku s rozšířeným bookletem o texty a bohatou fotografickou výbavou, vinylová 180g verze je pak opět obohacena o download kódy, díky kterým si

jejich majitel může stáhnout přepis původní nahrávky v Hi-Res.

Tracklist:

CD + DIGITAL Strážci času / Teror / Řekni a máš mě / Kamennej anděl / Antikrist / Gilotina / Sedmá pečeť / Zlá křídla osamění / Hibernatus / Iluzorium / Schizofrenie
LP Strážci času / Teror / Řekni a máš mě / Kamennej anděl / Antikrist / Gilotina / Sedmá pečeť / Schizofrenie

MICHAL KINDL

LOUTKA DEVÁTÁ

Michal Kindl prokázal svoji schopnost napsat solidní popovou melodickou písničku již na svém debutovém sólovém albu *Barvy*, které vyšlo v roce 2018. Od té doby ušel kus cesty, která ho dovedla k nevšední spolupráci s mezinárodně respektovaným operním tenorem Štefanem Margitou, pro kterého složil album dvanácti šansonů *Na správné cestě*, jež vyšlo loni a doprovází ho úspěšné koncertní provedení v rámci již rok trvajícího turné *Intimity*.

Michal Kindl nahrál své druhé sólové album, které vyšlo 3. června pod tajemným názvem *Loutka devátá*, pod vedením zkušeného producenta Daniela Hádlu. Album s jedenácti autorskými písněmi předznamenává letní singl *Holka z města*, k němuž vznikl i hravý videoklip s Lucií Borhyovou.

Michalovi jsme položili před vydáním singlu a alba několik otázek.

Jsou to skoro čtyři roky, co jste vydal své debutové album *Barvy*. Co všechno se od té doby změnilo?

Posunul se především čas, a ten byl a je pro mě tím nejlepším učitelem. Získal jsem nové zkušenosti; přišly radosti i pády. A i za ty jsem s odstupem času moc rád. Dalo by se říct, že se mi za poslední čtyři roky hodně změnil život. Mohu toto období nazvat, *Z nuly na sto*! A především jsem pyšnej táta!

Proč se vaše nové album jmenuje *Loutka devátá*?

Píseň *Loutka devátá*, která dala i jméno celému albu, je vyprávěná pohledem někoho, kdo se na nás dívá shora. Věřím, že tam někde každý máme vepsaný svůj osud a svoje osudové číslo. Dá se také říct, že

album uzavírá jednu moji životní etapu, za kterou bych rád prostřednictvím hudby svému Osudu poděkoval.

Pro první singl a klip z alba jste vybral píseň *Holka z města*... Proč padl výběr právě na ni?

Holka z města je pozitivní letní píseň o naivním klukovi, co hledá svoji vyvolenou, a všechny její manýry by vyměnil za to, aby uměla vařit. První verze tohoto textu jsem začal psát už na základce. Tenkrát jsem rád jedl a u piana snil o jedné blondýně, co není z Londýna, ale z Prahy. Až postupem času mi došlo, že bych si měl jít raději zaběhat... (směje se).

Jaký bude videoklip?

Na videoklip se už moc těším! Natáčeli jsme ho jen s pár lidmi v baru a titulní roli si v něm zahrála Lucie Borhyová. Lucce jsem písničku poslal, ještě než jsme měli hotovou celou desku, a její okamžitá reakce mě přesvědčila, že bude tou pravou volbou. Navíc kromě toho, že je výborná moderátorka, je i skvělá herečka.

Loni vydal Štefan Margita album *Na správné cestě*, na němž jste mu složil

Foto © Jan Zátorský

všechny písně. A na to jste navázali společným koncertním turné *Intimity*, které stále pokračuje. Jaké zkušenosti si z této spolupráce odnášíte?

Štefana vnímám a beru jako tátu. Takže takový je to i pocit. Myslím si, že náš upřímný vztah je z nás na jevišti cítit, a diváci to na každém koncertě oceňují potleskem

vestoje. S koncerty *Intimity* se povedlo něco, v co ani jeden z nás nedoufal. Každý koncert je pro nás obrovským zážitkem, a to nejen po stránce umělecké, ale především po té lidské. Proto se už teď těším na podzimní pokračování tohoto turné.

MA2022-2

Foto © Jan Zátorský

RADEK BANGA: ČASTO ZAPOMÍNÁME NA VDĚK, NĚKDY NÁM DÁ ALE OSUD DRUHOU ŠANCI

Radek Banga přichází s videoklipem k písni Příště z jeho sólového alba Věci jinak, jenž vyšlo v loňském roce. Písníčka má jasný vzkaz: „Někdy všichni zapomínáme na to, co máme a často si toho začneme vážit, až ve chvíli, když to ztratíme. Proto je občas dobré si připomenout, že je čeho si vážit, ať už je to zdraví, naši bližní nebo to, že máme střechu nad hlavou a co jíst,“ říká zpěvák. Celý videoklip se nese ve stejném duchu. Hlavní role ztvárnili herci Kristýna Leichtová a Matouš Ruml.

„Je úžasné, kolik nových přátel jsem získal díky StarDance, vtipné je, že už mi skoro všichni zahráli v nějakém videoklipu“, dodává s úsměvem. Divák nahlédne i do zpěvákova soukromí, jelikož část videoklipu se natáčela v prvorepublikové vile, jenž společně s manželkou koupili před sedmi lety.

Radek Banga minulý rok se svým debutovým sólovým albem hodně překvapil. Zcela nečekaně se totiž vydal cestou popu. Líbivé melodie a chytlavé refrény doplňují ovšem texty, jenž se nebojí i vážnějších témat. Několik písní z jeho sólového alba tematicky souvisí nejen s jeho autobiografickou knihou (Ne)pošli to dál, jenž vyšla

společně s deskou, ale také s jeho přednáškami, které dělá již desátým rokem. „Motivační přednášky, to je jedna z věcí, jenž mě mimo hudby, velmi naplňuje. Přednáším jak pro studenty, tak pro dospělé publikum a firmy,“ doplňuje Radek. Otevřeně zde vypráví svůj silný životní příběh. Vyprávění dodává každému divákovi potřebnou dávku

motivace k překonání jeho vlastních životních překážek.

Motivaci dodává lidem Radek Banga i online skrze nejrychleji rostoucí sociální síť TikTok, kde jeho profil sleduje takřka 300 000 odběratelů.

TOMÁŠ JAMNÍK: CESTY, JAKÉ SI SAMI VYBÍRÁME

Cesty. Kde se cesty kříží a kde rozcházejí, jaké si sami vybíráme a jaké jsou osudové a nevyhnutelné: to je prizma, jakým se houslista JOSEF ŠPAČEK a violoncellista TOMÁŠ JAMNÍK podívali na díla čtyř českých skladatelů napsaná v rozmezí pouhých pětaticeti let 20. století. Album *Cesty* je výpovědí dvou vynikajících umělců. Nahrávkou virtuózní, hlubokou a přesvědčivou.

Těsně po vydání alba si povídáme s **Tomášem Jamníkem**.

Tomáši, skladby, které jste si s Josefem Špačkem vybrali na album *Cesty*, odrážejí realitu 20. století. Čím vás tyto skladby dokázaly oslovit?

Prvotně jsme vybírali díla z českého prostředí pro obsazení houslí a violoncella. První linka – skladby Bohuslava Martinů – byla od začátku jasná. Jsou to skladby, které jsou všeobecně ve světě hrané, a i my jsme s nimi již měli větší zkušenosti. Druhá linka se vine okolo Leoše Janáčka. Oba židovští autoři, Gideon Klein i Ervín Schulhoff, měli k Janáčkově blízko, i když každý po svém. Proto se nabízelo, abychom speciálně pro toto CD nechali upravit Janáčkův smyčcový kvartet *Kreutzerova sonáta*.

Album *Cesty* je i vaší výpovědí o dnešním světě; na co byste chtěli posluchače upozornit?

Název *Cesty* jsme nezvolili náhodou. Zajímalo nás, z jakých inspiračních zdrojů autoři čerpají, často to jsou právě místa. Postupně jsme dávali dohromady seznam všech míst pobytů a vytvořili speciální mapu, kterou k albu přikládáme. Posluchač tak sám může postupně hledat cesty, jakými osud všechny čtyři autory vedl. Asi největší objev pro nás byl Gideon Klein, který byl nacistickým režimem bohužel zavražděn již jako 25letý. Předtím našťastí stihl nád-

hernou cestu do Itálie, ze které existuje podrobný deník. Pro všechny skladatele je společné jedno: i přes životní neštěstí dokázali do svých skladeb promítnout také kus optimismu.

Co bylo při vzniku nahrávek nejsložitější?

Samotné nahrávání probíhalo na zámku v Niměřicích, jehož majitelé jsou kultuře velmi nakloněni. Byli jsme vděční za ohromný klid, jaký tam panuje. Každou skladbu jsme podrobili detailnímu studiu, k dispozici jsme měli rukopisy všech děl. Nejvíce práce jsme měli paradoxně s nejhranějším dílem – prvním duem Bohuslava Martinů. Jediné vydání, které existuje, obsahuje ohromné množství chyb, například kompletně chybějící dynamiku u violoncella nebo chybějící takty v kadenci. Naše úsilí směřovalo k tomu, aby posluchači mohli konečně slyšet dílo přesně tak, jak jej autor zamýšlel.

Chystáte i koncertní provedení alba *Cesty*?

Koncerty jsou to, co nás nejvíce baví, a těšíme se, že tento repertoár budeme provádět na různých pódii; pozvání jsme například do belgického Bozar. Hrajeme ale také v doslova komorních prostorách, v Praze nás 15. června 2022 čeká vystoupení ve Winternitzově vile.

Foto © Martin Kubica

Foto © Martin Kubica

NEZAPOMENUTELNÁ MARIE PODVALOVÁ

Vychází gramofonový odkaz slavné pěvkyně Národního divadla Marie Podvalové v kompletním souboru studiových nahrávek z let 1939–1950

Marie Podvalová (1909–1992) patřila po čtyři desetiletí k nejoblíbenějším operním pěvkyním Národního divadla v Praze. Působila zde mezi lety 1937 až 1978. K jejím legendárním postavám patřila Smetanova Libuše, kterou vytvořila v roce 1938 společně s dirigentem Václavem Talichem. Z dalších významných rolí v díle Bedřicha Smetany ztvárnila Miladu v Daliboru

a Anežku ve Dvou vdovách. Ve Dvořákových operách to byly například Armida, Cizí kněžna v Rusalce či Julie v Jakobínu. V Janáčkově díle excelovala především jako Kostelníčka v Její pastorkyni. Supraphon poprvé publikuje její kompletní studiové nahrávky z let 1939–1950. Komplet zahrnuje tři písňe českého národního obrození ze sbírek „Věnc z zpěvů vlasteneckých“

(1835–1844) na klavír doprovázené skladatelem J. B. Foersterem. Vůbec poprvé je zde publikována poslední, dosud nikdy nezveřejněná studiová nahrávka hlasu Marie Podvalové ve scéně Beatrice z Fibi-chovy Nevěsty messinské. Spoluúčinkují Jan Konstantin, Jindřich Blažíček, Marta Krásová, Ivo Židek, Jaroslav Gleich, Zdeněk Otava, Štěpánka Jelínková, Jaroslav

Jaroš, Josef Otakar Masák, Maria Tauberová, Luděk Mandaus, Stanislav Muž a další. Orchestru hl. města Prahy FOK a Národního divadla v Praze dirigují Rudolf Vašata, Zdeněk Chalabala, Jaroslav Krombholc, František Škvor, Zdeněk Folprecht, Otakar Jeremiáš a Karel Nedbal. Komplet vychází k 30. výročí úmrtí této legendární umělkyně.

Foto © archiv ND

SU4307-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz